

UÇUK AİLEMLE KAÇIK MACERALAR

HİÇKIRIK KRİZİ

"Film olsan
şekilmezsin!"

SALİH UYAN

CARPE
DIEM

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Uçuk Ailemle Kaçık Maceralar
Hıçkırık Krizi

Yazar: Salih Uyan
Resimleyen: Merve Altunöz
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 248
Genç Kurgu / Mizah-Macera
1. Baskı, İstanbul, Mart 2021
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

ISBN: 978-605-144-212-9

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Matsis Matbaacılık
Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi
No: 51 Sefaköy / İstanbul
0212 624 21 11
Matbaa Sertifika No: 40421

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

UÇUK AİLEMLE KAÇIK MACERALAR

HİÇKIRIK KRİZİ

SALİH UYAN

CARPE
DIEM

Salih Uyan

1976 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Üniversitenin önce İngilizce öğretmenliği, daha sonra sosyoloji bölümlerinden mezun oldu.

Eğitimin farklı kademelerinde öğretmen ve yönetici olarak görev aldı. Çeşitli yayın organlarında eğitim üzerine makaleler yazdı. Eğitim teknolojileri ve uzaktan eğitim alanlarında da özel çalışmalar yaptı.

2000 yılında Türkiye'nin ilk 'Altın Örümcek' ödüllü İngilizce eğitim platformu 'www.dersimizingilizce.com' web sitesini kurdu. Ulusal ve uluslararası birçok eğitim teknolojileri konferansına konuşmacı olarak katıldı.

Halen özel bir eğitim kurumunda yönetici olarak çalışmakta ve ulusal bir gazetede eğitimle ilgili köşe yazıları yazmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

Carpe Diem'deki Kitapları:

- Anlıyorum Ama Konuşamıyorum
- İngilizce No Problem
- Acayip İşler Takımı / Nasıl Fenomen Oldum?
- Acayip İşler Takımı / Nasıl Kahraman Oldum?
- Acayip İşler Takımı / Anca Beraber Kanka Beraber
- Acayip İşler Takımı / Gülmek Var Dönmek Yok!
- Şimdi Gözlerini Açabilirsin
- Uçuk Ailemle Kaçık Maceralar / Hıçkırık Krizi

"Hayatım bir film şeridi gibi
gözlerinizin önünden geçecek..."

UÇUK AİLESİ YOLDA

“Kim yaktı bu ışığı yine!”

Başımı kaldırıp baktım. Babam bir yandan sağ eliyle uzanıp arabanın tavan lambasını kapatmaya çalışıyor, bir yandan da dikiz aynasından öfkeyle arkaya bakıyordu.

“Tamam baba kapatıyorum hemen. Yere bir şey düştü de onu bulmak için yaktım.”

“Şu turlardan birine arkadan bindirirsek rahatça görürsün yere düşen şeyi! Alevler falan tabii...”

Annem ön koltukta gözlerini açmadan, “Ne biçim konuşuyorsun Mesut! Tövbe de ya!” diye mırıldandı.

Dedem de kulağıma eğilip, “Sen yorma kendini Emir. Biraz uyu hadi. Yarın büyük gün!” diye fısıldadı.

Babam normalde çok sinirli bir adam değildir. Annemi çileden çıkararak birçok konu, babam için önemsizdir. Ama ne zaman gece arabada giderken tavan lambasını açsam, sanki kamp ateşi yakmışım gibi kızıyor. Arabanın arka koltuğunda ortada oturmak zaten acayip sinir bozucu. Bir yandan Neşe yayılmış, bir yandan dedem bacağına ovuyor. Tam bunalım anlayacağınız.

“Kızım düzgün otursana ya!”

“Boş yapma abi!”

“Kızım, Allah’tan Türkçede ‘boş’ diye bir kelime var. Yoksa cümle kuramayacaksın ha!”

“Çocuklar! Aranızda tartışmayı bırakıp uyuyun!”

Kendisinin uyuduğunu belli etmemek için annemin arada bir kısa cümlelerle muhabbete katılmasına da hastayım. Horul horul uyurken son duyduğu cümle üzerinden bir tahmin yürütüp oradan yürüyor.

Başımı cama dayayıp uzaklarda titreyen ışıklara baktım. Uzun yola çıktığımızda gelip geçtiğimiz yollarda gördüğüm evlerin içinde yaşanan hayatları çok merak ediyorum. Mesela şu tarlanın ortasında tek başına duran iki katlı evde şu anda neler yaşanıyor? Çocuklar var mı? Mutlular mı acaba?

Bu arada mutluluk deyince bizim aileden bahsedeyim biraz size. Aile olarak resmen bir Türk filminin son sahnesi gibiyiz. Babamın ismi Mesut. Anneminki Sevinç. Kardeşim Neşe. Dedem Bahtiyar.

Bu mutluluk tablosunu bir tek ben bozuyorum.
Benim adım Emir.

“Niye seriyi bozmuşlar?” diye soruyorsanız hiç bir fikrim yok. İsmimin bir hikâyesi de yok. O anda içlerinden Emir koymak gelmiş, koymuşlar işte.

Ha, bir de soyadımız var tabii. Dedemin dedesi nasıl bir psikoloji içindeymiş olay anında bilmiyorum ama soyadımız, Uçuk.

Gerçi rahmetli ileri görüşlüymüş. Çünkü gerçekten çok uçuk kaçık bir aileyiz.

Araba yavaşlayıp çakıllı bir zeminde gitmeye başladı. İçime bir ‘mola vereceğiz’ hissi geldi. Çünkü ne zaman gecenin bir vakti araba çakıllı yolda gitmeye başlasa, annem gerinerek değişik sesler çıkarsa ve babam biraz sonra içeceği çayı düşünerek ağzını şapırdatsa mola veriyoruz. Ve bence yolculukların en güzel tarafı bu molalar.

“Haydi bakalım, ihtiyaç molası. Çaylar şirketten!”

Babam böyle klişe lafları çok sever. Çoğu komik değil ama ona yakışıyor. Ama ben okulda falan babamın yaptığı esprileri kesinlikle yapmıyorum. Birkaç kere denedim, sonuçları hiç iyi olmadı çünkü.

Neşe’yi büyük zorluklarla uyandırdıktan sonra arabadan indik. Dışarıda serin bir hava vardı. Ve etrafta amaçsızca gezinen insanlar.

“Şu gözlemeci benden çok kazanıyor biliyor musun Sevinç?”

Babamdan beklediğim cümle gelmişti. Başımı çevirip baktım. Otobüslerin arasında camından dumanlar çıkan tezgâhın önünde bir kalabalık vardı. Ve nefis bir gözleme kokusu geliyordu.

“Ben peynirli-ıspanaklı yiyeceğim” dedim.

“He, yani gözleme yiyeceğiz de içindeki malzemeye karar veriyorsun!” dedi annem.

Babama baktım. Büyük bir hızla ve ustalıkla gözlemeleri pişiren ve servis eden adamı inceliyordu.

Babamın ticarete büyük bir düşkünlüğü vardır. Kendisi de memur olduğu halde maaşlı çalışanları engelli gibi görür. “Eli ayağı da tutuyor ama niye maaşla çalışıyor acaba?” türünden cümleler kurar bazen. Babam liseden sonra okuyamamış. Bir sürü ticari girişimde bulunmuş ama hep başarısız olmuş. Sonunda da hesap kitap işlerine düşkün olduğu için bir şirketin muhasebe bölümünde çalışmaya başlamış. Hâlâ aynı işi yapıyor. İş rakamlarla uğraşmak yani.

“Peynirli-ıspanaklı kimindi?”

“Benim” deyip kâğıda sarılmış el yakan gözlemeyi aldım. Annem çoktan boş masalardan birisine oturmuş çayını yudumluyordu. Dedem lavaboya gitmiş ve hâlâ dönmemişti.

“Gecenin bir vakti nasıl yiyorsunuz şu hamuru anlamıyorum” dedi annem uykulu bir sesle.

Arkamdan babamla Neşe geldi. Onlar da ellerinde dondurma gibi gözleme tutuyorlardı.

“Aslında var ya, böyle bir yerde simit satacaksın” dedi babam, “Ama fırın olacak. Gecenin bu saatinde sıcak simit sattığını düşünsene. Almayan bir Allah’ın kulu kalmaz.”

Başkalarının babaları “Biz okuyamadık, bari çocuğum okusun” der. Benim babam “Madem biz okuyamadık, çocuk da okumayacak!” kafasında sanki. Elinde olsa beni okuldan alıp bir işe yerleştirecek. Küçüklüğümden beri beni bir şeyler satmaya ikna etmeye çalışıyor.

Beşinci sınıftayken bir olay yaşamıştık mesela. Babamın benimle en çok gurur duyduğu an olarak aklıma kazınmış. Sınavda birinci olduğumu falan düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Yine ticari bir mesele. Anlatayım kısaca.

Okul müdürü babamı okula çağırmişti. Birlikte bizi odaya aldılar. Müdür asık bir yüzle, “Çocuğunuz okulda su satıyor” dedi. Babamın gözlerinde hafif bir parlama oldu.

“Nasıl yani?”

“Şöyle” dedi müdür hafifçe arkasına yaslanarak, “Sırt çantasına bir sürü su doldurmuş. Her kata farklı bir ücret karşılığında su satıyormuş. Üç gün sonra fark etmişler. Kantinci söyledi bana da.”

Müdür konuştuğu babamın omuzları kabarıyor gibiydi. “Her kata farklı ücret mi?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Evet, kantine en uzak olan dördüncü katta 3 liraya satıyormuş suyun şişesini. Üçüncü katta 2 lira. İkinci katta 1,5 lira. Niye gülüyorsunuz beyefendi?”

“Gülmüyorum hocam.”

Odada kimse olmasa babam herhalde beni kucaklayıp havada birkaç kere döndürürdü.

“Kantinle bizim bir anlaşmamız var. Bundan sonra böyle bir şeyin olmasını asla istemiyoruz. Şimdilik sadece uyarı verdik. Ama bundan sonra uzaklaştırma olur.”

“Tamam, ben konuşurum. Bir daha olmaz.”

Odadan çıkınca, babam “Oğlum, fiyat farkını çok koymuşsun be!” dedi gülerek.

“Ama baba dördüncü katta acayip satış oluyor” dedim, “Bildığın gibi değil. Millet çok üşeniyor kantine inmeye.”

Babam güldü. “İşte bu!” deyip omzumu sıvazladı. O anda müdür, odasından koridora çıkınca elini hemen çekip kaşlarını çattı. “Bir daha olmasın!” falan gibi bir şeyler söyledi.

İşte böyle... Babam nereye gitse, “Aslında var ya! diye başlayıp hayali bir iş kurar. Sektör tanımayan bir girişimci ruhu var anlayacağınız. Bu gece de gözleme ve simit üzerinden gidiyordu.

Biz gözlemeleri bitirince dedem geldi.

“Baba, sen de yer misin gözleme? Biz yedik birer tane” dedi babam.

“Yok oğlum, ben yiyemem bu saatte” dedi dedem. Sonra oturup uzaklara baktı. Yine anneannemi düşünüyordu büyük ihtimalle.

“Dede, bir çay iç” dedim.

“Yok Emir, midem ekşir” dedi. Sonra da “Rahmetli mola yerlerinde bir şey yiyip içmezdi. Öylece otururdu” diye ekledi.

Anneannem öleli yedi yıl oldu. Ama dedem sanki onu dün kaybetmiş gibi yaşıyor. Her an onu hatırlıyor. “Rahmetli şöyle derdi, rahmetli böyle yapardı” cümlelerine alıştık. Ama bazen bir şey bulamıyor. O zaman da “Rahmetli böyle durumlarda hiçbir şey demezdi” diyor. Abartıyor yani biraz.

“Mesut, gidelim mi artık? Dondum ben.”

Annemin de havadan bağımsız üşüyebilme özelliği var. En sıcak havada bile sıkıldığında üşüyor. Nasıl yapıyor bilmiyorum.

Tekrar arabaya bindik. Arabaya bizimle birlikte bayat çay ve gözleme kokusu doldu. Kapanan kapılar, takılan emniyet kemerleri, mola yerinin ıslak zemininde dolaşan anons sesleri...

Tam bir yolculuk sahnesi iŖte...

“Bir saate Enez merkeze geliriz. Oradan da on beŖ dakika falan sŖrŖyor ev” dedi babam, “Gider gitmez yatsak iyi olur. ŖnkŖ adam tutturdu sabah dokuzda mutlaka hazır olun diye. Sanki gŖn kaçıyor!”

Babamın bahsettiği adamın kim olduğunu, bizi Enez’e niye çağırdığını falan siz henŖz bilmiyorsunuz tabii. Ŗimdilik Ŗu kadarını sŖyleyeyim; bir filmde oynayacağım. Hem de bildiğiniz sinema filmi.

Nasıl mı?

Anlatayım...

HER ŞEY O GECE BAŞLADI

Altı ay önceydi... Dışarıda lapa lapa kar yağıyor. Annemin soyduğu portakal kabuklarından odaya zerre zerre kış mevsimi dağılıyor sanki.

Yaklaşık on dakika önce haberlerde İstanbul'da okulların tatil olduğu haberini almıŐtık. Erken yatma derdi yok yani. Sabah kardan adam yapacağız. Dayım bizde. E daha ne olsun!

Hayatımda hiç unutamayacağım Őeyleri yaŐayacađım hikâyenin önsözü de işte o akŐam yazıldı.

“Çocuklar, ben size bisiklet olayını anlatmış mıydım?”

Durup dedeme baktık.

“Hatırlamıyorum dede” dedim.

Dedem o kadar çok Şey anlatır ki artık birbirine karıŐtırıyoruz. İtiraf edeyim, bazen acaba atıyor mu diye düşündüğüm bile oluyor.